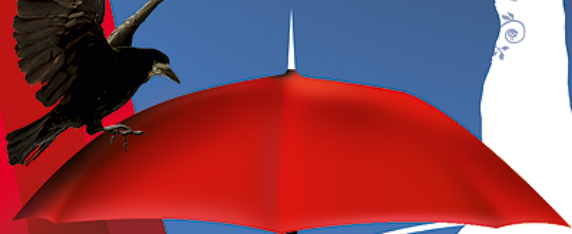

NAKTINIS & CIRKAS

ERIN MORGENSTERN

Alma littera

Norai ir troškimai

PARYŽIUS, 1891 METŲ GEGUŽĖ

Šnarėdamos kaip lietus, prasiskiria karoliukų užuolaidos, į būrėjos kambarį įeina Markas, ir Izabelė iškart atmeta nuo veido šydą, neįmanomai ploną juodą šilką, kuris pakimba jai virš galvos it migla.

– Ką tu čia veiki? – klausia ji.

– Kodėl man apie tai nepasakojai? – Nekreipdamas dėmesio į jos klausimą, Markas atkiša atverstą užrašų knygelę, ir mirguliuojančioje šviesoje Izabelė įžiūri pliką juodą medį. Jis nepanašus į medžius, kurių pripiešti jo užrašai, šis nusėtas baltomis varvančiomis žvakėmis. Pa-grindinį piešinį supa smulkmeniški kreivų šakų, pavaizduotų iš skirtingų vietų, eskizai.

– Tai Norų medis, – sako Izabelė. – Jis naujas.

– Žinau, kad naujas, – atšauna Markas. – Kodėl man nieko apie jį nerašei?

– Neturėjau laiko, – teisinasi Izabelė. – Ir net svarsčiau, ar ne tu jį sukūrei. Labai panašu į tavo darbą. Užsidegi noru – įžiebk žvakę nuo jau pliskančios ant šakos. Naujus norus įžiebia seni.

– Tai jos, – paprastai ištaria Markas, atitraukdamas užrašų knygelę.

– Iš kur tu žinai? – klausia Izabelė.

Markas tyli, žiūrėdamas į eskizą ir pykdamas, kad skubotas piešinys neperteikia medžio grožio.

– Jaučiu, – atsako. – Kaip artėjant audrą, smarkiai sustiprėjus vėjui. Pajutau, vos išengęs į palapinę, ir kuo arčiau medžio, tuo aiškiau. Nesu tikras, ar pastebėčiau, jei anksčiau nebūčiau patyręs.

– Manai, ji taip pat jaučia, ką darai tu? – klausia Izabelė.

Markas apie tai negalvojo, nors tikriausiai taip ir yra. Keista, bet ši mintis jam patinka.

– Nežinau, – tepasako Izabelei.

Ji užsikiša ant veido krintantį šydą už pakaušio.

– Ką gi, – ištaria, – dabar, kai žinai, gali daryti su juo, ką nori.

– Varžybų esmė ne tokia, – nepritaria Markas. – Negaliu keisti jos kūrinių pagal savo poreikius. Jos ir mano darbas neturi susimaišyti. Jei žaistume šachmatais, negalėčiau užsimanęs nubraukti nuo lentos jos figūrų. Tegaliu atsakyti į jos ėjimą savo ėjimu.

– Bet tada partija niekada nesibaigs, – atsiliepia Izabelė. – Cirkui neįmanoma duoti mato. Tai beprasmiška.

– Šis žaidimas nepanašus į šachmatus, – atsako Markas, stengdamasis paaiškinti, ką galop suprato, nors išreikšti žodžiais nesugeba. Dirsteli į Izabelės stalą, ant jo padėtos kelios atverstos kortos, viena ypač krinta į akis.

– Panašu į svarstyklės, – sako jis, rodydamas į moterį su svarstyklėmis ir kalaviju, jai po kojomis užrašyta *La Justice**. – Viena lėkštė mano, kita jos.

Ant stalo tarp kortų atsiranda sidabrinės svarstyklės, žvakių šviiesoje žaižaruojančių deimantų prikrautos lėkštės pusiausviros, bet vos vos.

– Vadinasi, tikslas – nusverti lėkštę į savo pusę? – klausia Izabelė.

Markas linkteli, versdamas užrašų knygelės lapus. Nuolat grįžta prie puslapio su medžiu.

– Bet jei jūs abu be paliovos papildysite lėkštes ir svoris abiejose pusėse nuolat didės, – sako Izabelė, žiūrėdama į švelniai siūbuojančias svarstyklės, – ar jos nesulūš?

– Nemanau, kad palyginimas tinkamas, – sako Markas, ir svarstyklės išnyksta.

Izabelė susiraukusi žiūri į tuščią vietą.

– Kiek laiko truks varžybos? – klausia ji.

– Nenutuokiu, – atsako Markas. – Nori iš čia išeiti? – priduria ir dirsteli į ją. Nesuprasdamas, kokio atsakymo norėtų.

– Ne, – atsako Izabelė. – Aš... aš nenoriu išeiti. Man čia patinka, tikrai. Bet norėčiau dar ir suprasti. Jei daugiau žinočiau, gal būčiau naudingesnė.

* Teisingumas (*pranc.*).

– Tu ir esi naudinga, – sako Markas. – Turbūt vienintelis mano pranašumas – kad ji nežino, kas aš. Ji turi kurti cirką, o ją stebi tu.

– Bet aš nematau jokios kūrybos, – prieštarauja Izabelė. – Ji užsidariusi. Skaito daugiausiai iš mano pažįstamų. Marių dvyniai ją dievina. Su manimi elgiasi labai maloniai. Niekuo neišsiskiria iš kitų, nepaprasti tik jos pasirodymai. Sakai, kad ji daro tokius dalykus, bet aš nė karto nemačiau, kad ji ko nors imtųsi. O gal medį padarė Itanas Baris?

– Ponas Baris daro įspūdingus mechanizmus, bet čia ne jo kūrinys. Neabejoju, kad ji patobulino ir jo karuselę. Net toks talentingas inžinierius kaip ponas Baris vargu ar įkvėptų gyvybės dažytam mediniam grifui. Tas medis įleidęs šaknis į žemę, jis gyvas, nors ir be lapų.

Markas vėl įsmeigia akis į eskizą, pirštais vedžiodamas per linijas.

– Panorėjai ko nors? – tyliai klausia Izabelė.

Markas užverčia užrašus, neatsakęs į klausimą.

– Ar ji vis dar pasirodo kas ketvirtį valandos? – klausia, traukdamas iš kišenės laikrodį.

– Taip, bet... tu sėdėsi palapinėje ir žiūrėsi? – nustemba Izabelė. – Ten vos dvidešimt vietų, ji tave pastebės. Ar jai nepasirodys keista, kad atėjai?

– Ji manęs net nepažins, – sako Markas. Laikrodis dingsta jam nuo delno. – Būčiau dėkingas, jei praneštum man, kai tik atsiras nauja palapinė.

Jis apsisuka ir išeina taip greitai, kad žvakių liepsnelės suvirpa nuo jo sukkelto vėjo.

– Aš tavęs pasiilgau, – sako Izabelė Marko nugarai, bet jos ilgesį sugniuždo susiskleidžiančių karoliukų užuolaidų barškesys.

Ji vėl užsidengia veidą juoda šydo migla.

*

PARYČIAIS, IŠĖJUS PASKUTINIAM KLIENTUI, Izabelė išsitraukia iš kišenės Prancūzijoje įsigytą malką. Visada jas nešiojasi, cirke buria kitomis kortomis, pagal užsakymą padaryta juodos, baltos ir įvairių atspalvių pilkos malka.

Iš prancūziškosios malkos ji ištraukia vienintelę kortą. Kokią, žino dar neatvertusi. Angelo piešinys tik patvirtina jos įtarimus.

Kortos į malką ji negrąžina.

Burtininko skėtis

PRAHA, 1894 METŲ KOVAS

Šį vakar iškaba ant „Le Cirque des Rêves“ vartų didžiulė, ji karo ant pinto kaspino, apsvijusio strypus virš spynos. Raidės matyti iš toli, nors žmonės vis tiek prieina perskaityti.

Uždaryta dėl blogo oro,

parašyta vingrių šriftu, supamu žaismingų pilkų debesų. Žmonės perskaito iškabą, kartais du kartus, pasižiūri į saulėlydį, giedrą violetinę dangų ir pasikrapšto pakaušį. Jie stovi prie vartų, kai kurie laukia, bene skelbimas bus nukabintas ir cirkas atidarytas, bet niekur nematyti nė gyvos dvasios, ir galop būrelis išsiskirsto ieškoti kitų pramogų šiam vakarui.

Po valandos pliūpteli liūtis, vėjas pašiaušia dryžuotų palapinių audklą. Ant vartų mirguliudamas šokinėja šlapias skelbimas.

*

KITAME CIRKO GALE PRO TVORĄ, kurią galima atkelti be vartelių, iš tamsių palapinių šešėlių į lietu išnyra Selija Boven ir šiaip taip išskleidžia skėtį. Jis didelis, rankena sunki, lenkta, pagaliau išskleistas, jis puikiai saugo nuo lietaus. Nors vyšninės Selijos suknelės apačia kaipmat permirksta taip, kad atrodo juoda.

Ji nepastebėta ateina į miestą, nors per tokią liūtį sunku ką nors pastebėti. Grįstose gatvėse sutinka vos kelis praeivius, visus slepia skėčiai.

Galop Selija sustoja prie ryškiai apšviestos kavinės, sausakimšos ir gyvybingos, nors oras toks bjaurus. Ji įbruka skėtį šalia kitų į stovą prie durų.

Keli staliukai neužimti, bet Selijai į akis krinta tuščia kėdė prie židinio prieš Izabelę, kuri sėdi su puodeliu arbatos, įkišusi nosį į knygą.

Selija niekada neturėjo tvirtos nuomonės apie būrėją. Ji iš prigimties nepasitiki žmonėmis, kurių darbas – sakyti tai, ką klientas nori išgirsti. O kartais Izabelės žvilgsnis kaip Cukiko, lyg ji žinotų daugiau, negu parodo.

Nors gal tai įprasta žmogui, kurio verslas – pasakyti kitiems, kas jų laukia ateityje.

– Galiu atsisėsti šalia? – klausia Selija. Izabelė, aiškiai nustebusi, pakelia akis, bet nuostabą kaipmat pakeičia linksma šypsena.

– Žinoma, – atsako ji, pasižymi puslapį ir padeda knygą. – Negaliu patikėti, kad išdrįsai eiti į miestą tokiu oru, mane užklupo liūtis, ir nusprendžiau palaukti, kol baigsis. Turėjau su kai kuo susitikti, bet per tokį lietų tikriausiai niekas niekur neina.

– Negaliu kaltinti, – sako Selija, maudamasi drėgnas pirštines. Atsargiai papurto, ir jos iškart išdžiūva. – Lauke atrodo, lyg bristum per upę.

– Vengi bjauraus oro pokylio?

– Šmėkštelėjau ir pabėgau, šį vakarą nesu nusiteikusi puotauti. Be to, nenorėjau pražiopsoti progos dingti iš cirko ir pakeisti aplinką, nors vos nenuskendau.

– Man irgi patinka kartais ištrūkti, – prisipažįsta Izabelė. – Sukėlei liūtį, kad turėtum laisvą vakarą?

– Aišku, ne, – atsako Selija. – Nors, jei tai būtų tiesa, manyčiau, kad persistengiau.

Jai kalbant, permirkusi suknelė sausėja, beveik juoda spalva virsta sodria vyšnine, nors nelabai aišku, ar ją išdžiovinu netoliese linksmai traškanti ugnis, ar pasistengė pati Selija.

Ji su Izabele šnekučiuojasi apie orą, Prahą, knygas, ne tyčia vengdamos kalbų apie cirką, o tik neužmiršdamos, kad jų verčiau vengti. Šiuo tarpu jos tėra dvi moterys, sėdinčios prie stalo, o ne būrėja ir iliuzionistė, tokia proga abiem pasitaiko nedažnai.

Kavinės duris atlapoja lietingo vėjo gūsis, klientai pasipiktinę suūžia, skėčiai stovuose subarška.

Prie staliuko sustoja išvargusi padavėja, ir Selija užsisako mėtų arbatos. Padavėjai nuėjus, ji įdėmiai apžiūri salę, lyg kažko ieškotų minioje, bet nieko nerastų.

– Kas atsitiko? – klausia Izabelė.

– Et, nieko, – atsako Selija. – Pasirodė, kad mes stebimos, bet gal tik įsivaizduoju.

– Gal tave kas nors atpažino, – spėja Izabelė.

– Abejoju, – sako Selija, apžiūrinėdama aplinkinius lankytojus ir nematydama nė vieno į ją nukreipto žvilgsnio. – Žmonės mato tai, ką nori matyti. Šioje užėjoje tikrai padaugėjo neįprastų klientų nuo tada, kai cirkas atvyko į miestą. Todėl mums lengviau įsimaišyti į minią.

– Visada stebiuosi, kad niekas manęs nepažįsta ne cirke, – atsiliepia Izabelė. – Pastaruosius vakarus būriau keliems šioje salėje, ir niekas į mane nė nedirsteli. Gal neatrodau paslaptinga be žvakių ir aksomo. O gal kortos juos domina labiau negu aš.

– Atsinešei kortas? – klausia Selija.

Izabelė linkteli.

– Ar... ar norėtum, kad paburčiau? – klausia.

– Jei tau nesunku.

– Tu nė karto manęs neprašei burti.

– Paprastai neturiu noro ką nors žinoti apie ateitį, – atsiliepia Selija. – Nors šįvakar man truputį įdomu.

Izabelė dvejoja, dirsteli į lankytojus, daugiausia bohemišką minią, siurbčiojančią absentą ir besiginčijančią dėl meno.

– Jie net nepastebės, – tikina Selija. – Pažadu.

Izabelė vėl įsmeigia akis į Seliją, paskui ištraukia iš rankinės malką; ne juodas ir baltas cirko kortas, bet pirmas prancūziškąsias, aprintas ir išblukusias.

– Žavingos, – sako Selija, žiūrėdama, kaip susilieja Izabelės maišomos kortos.

– Ačiū.

– Bet jų tik septyniasdešimt septynios.

Izabelės rankos virpteli tik akimirka, bet ant stalo iš malkos iškrinta korta. Selija pakelia ją, dirsteli ir gražina Izabelei, o ši įkiša kortą į malką ir maišo toliau. Kortos nenutrūkstamu srautu plūsta iš vienos rankos į kitą.

– Viena yra... kitur, – paaiškina Izabelė.

Selija nebeklausinėja.

Padavėja atneša Selijai mėtų arbatos ir nueina, nė nežvilgtelėjusi į kortas.

– Tai padarei tu? – klausia Izabelė.

– Nukreipiau jos dėmesį? Taip, – prisipažįsta Selija, atsargiai pūs-dama arbatą. Ji ne tai turi omenyje, bet nelengva paaiškinti, kaip už-dengė stalą nematomu šydu. Tačiau jausmas, kad jos stebimos, neiš-nyko, ir jai neramu.

Izabelė nustoja maišyti ir padeda kortas ant stalo gerąja puse į apačią.

Selija, atsargiai laikydama kortas už kraštų, dukart perkelia malką nelaukdama, kol Izabelė lieps, ir išdėlioja tris krūveles eile ant stalo.

– Kuri? – klausia Izabelė.

Selija, gurkšnodama arbatą, mąsliai žiūri į tris kortų krūveles. Po valandėlės parodo į vidurinę. Izabelė dar kartą sudeda kortas į malką, nurodytąją krūvelę uždėdama ant viršaus.

Kortos, kurias ji padeda ant stalo, iš pradžių neaiškios. Kelios tau-rės. Du kalavijai. *La Papessa*, mįslingoji žynė.

Izabelė vos įstengia sulaukyti atodūsį, dėdama *La Bateleur* ant jau išdėliotų kortų. Apsimeta užsikosėjusi. Selija, regis, nieko nepaste-bėjo.

– Atsiprašau, – sako Izabelė, valandėlę tylomis spoksojusi į kor-tas. – Kartais reikia pasukti galvą, kol paaiškėja.

– Neskubėk, – atsiliepia Selija.

Izabelė stumdo kortas po stalą, žiūrėdama tai į vieną, tai į kitą.

– Tave slegia sunki našta, ir ne viena. Tavo širdis nuliūdusi. Daug netekčių. Bet tavęs laukia permainos ir atradimai. Žengti į priekį tave skatina pašalinės jėgos.

Selijos veidas bereikšmis. Ji žiūri į kortas, kartais pakeldama akis į Izabelę, dėmesinga, bet atsargi.

– Tu... ne kovoji, tai netinkamas žodis, bet grumiesi su nematomu, nuo tavęs slepiamu šešėliu.

Selija šypsosi.

Izabelė padeda ant stalo dar vieną kortą.

– Bet netrukus tu jį pažinsi, – praneša ji.

- Kada? – susidomi Selija.
- Kortos aiškiai nerodo, bet labai greitai. Mano nuomone, tuojau. Izabelė ištraukia dar vieną kortą. Vėl dvi taurės.
- Jausmas, – sako ji. – Gilus jausmas, bet tu dar tik pakrantėje, dar netoli paviršiaus, tačiau ateis laikas – ir išnyksi po vandeniu.
- Įdomu, – atsiliepia Selija.
- Negaliu aiškiai pasakyti, jis geras ar blogas, bet... didelis. – Izabelė išstumdo kortas, apsupa *La Bateleur* ir *La Papessa* ugnies lazdomis ir vandens taurėmis. Liepsnos traškesys šalia susimaišo su lietaus barbenimu į langus. – Beveik prieštaringas, – ištaria po valandėlės. – Sykiu meilė ir netektis, gražus skausmas.
- Atrodo, ateityje yra ko laukti, – sausai atsiliepia Selija, ir Izabelė šypteli, pakelia akis nuo kortų, bet Selijos veidas nežvelgiamas.
- Atleisk, kad aiškiau nieko negaliu pasakyti, – atsiprašo. – Jei pasikui kas toptelės, pasakysiu, kartais turiu pagalvoti, kol suvokiu kortų prasmę. O šios... nėra neišskios, tiktai painios, todėl reikia apgalvoti aibę galimybių.
- Nereikia atsiprašinėti. Negaliu sakyti, kad esu labai nustebinta. Ačiū, aš vertinu įžvalgas.
- Selija pakeičia temą, nors kortos tebeguli ant stalo, ir Izabelė nesiruošia dėtis jų į rankinę. Jos kalba apie nereikšmingus dalykus, kol Selija pareiškia privalanti grįžti į cirką.
- Bent palauk, kol lietus baigsis, – prieštarauja Izabelė.
- Ir taip atėmiau tau šitiek laiko, o lietus tėra lietus. Tikiuosi, žmogus, kurio lauki, pasirodys.
- Abejoju, bet ačiū. Ir ačiū, kad pasėdėjai su manimi.
- Nėra už ką, – sako Selija stodamasi ir apsimaua pirštines. Lengvai išnyra iš perpildytos kavinės, iš stovo prie durų pasiėmusi skėtį tamsia rankena, pamojuoja Izabelei ir ryžtasi žingsniuoti atgal į cirką, pliaupiant lietu.
- Izabelė stumdo ant stalo išmėtytas kortas.
- Tiesą sakant, ji nemelavo. Ji negali meluoti apie kortas.
- Bet varžybos akivaizdžios, tokios akivaizdžios, kad su jomis susiję viskas, praeitis ir ateitis.

Sykiu atrodo, lyg ji būtų pranašavusi cirko, o ne Selijos ateitį, bet smulkmenas užgožia didysis jausmas. Izabelė surenka kortas. Maišant į paviršių išnyra *Le Bateleur*, ji suraukia kaktą ir apžvelgia kavinę. Tarp klientų vienur kitur šmėkščioja katiliukai, bet to, kurio jai reikia, nematyti.

Izabelė maišo kortas, kol Magas atsiduria malkos viduryje, tada įsimeta į rankinę ir vėl paima knygą, viena laukdama, kol lietus pasibaigs.

*

LAUKE LYJA KAIP IŠ KIBIRO, gatvė tamsi ir beveik tuščia, nusėta šviečiančių langų. Ne taip šalta, kaip tikėjosi Selija, nors vėjas šiurpus.

Ji prastai buria taro kortomis, galimybių ir prasmių per daug. Bet kai Izabelė parodė tam tikras kortas, ji suvokė painius jausmus, netolimus atradimus. Ji nesupranta, ką tai reiškia, nelabai tiki, bet viliasi galop sužinosianti, kas jos priešininkas.

Ji eina išsiblaškiusi, mąstydamą apie kortas, bet iš lėto suvokia, kad nešalta. Gal net šilčiau kaip prie židinio su Izabele. Be to, drabužiai vis dar sausi. Švarkelis, pirštinės, net suknelės apačia. Jos nekliudo nė vienas lašas, nors tebepliaupia, o vėjas blaško paprastai žemyn krintantį lietų į visas puses. Iš balų tyška lašai, vėjas juos neša į šonus, bet Selijos lašai nekliudo. Net batai nesudrėko.

Priėjusi atvirą aikštę, Selija sustoja prie didžiulio aukšto laikrodžio, kurio drožinėti apaštalai išnyra kas valandą, nepaisydami oro.

Ji sustingusi stovi liūtyje. Lietus toks smarkus, kad kelias priekyje matyti vos per kelis žingsnius, bet jai ir šilta, ir sausa. Iškiša ranką iš po skėčio ir įdėmiai žiūri, bet ant jos nenukrinta nė vienas lašas. Priartėję prie pirštinės lašai staiga pakeičia kryptį ir atšoka, lyg ją suptų nematomas neperšlampamas apvalkalas.

Ir tada Selija pamato, kad skėtis, kurį laiko, ne jos.

– Prašom atleisti, panele Boven, – perrėkia lietaus šniokštimą kažkas iš gatvės galo. Balsą ji pažįsta, dar neatsigręžusi ir nepamačiusi Marko, permerkto iki siūlo. Nuo jo katiliuko krašto varva lietaus lašeliai. Rankoje jis laiko susklistą juodą skėtį, lygiai tokį, kokį nešasi

ji. – Rodos, jūs paėmėt mano skėtį, – sako dusdamas, bet šypsosi taip plačiai, kad šypsena veikiau įžūli, negu drovi.

Selija nustebusi spokso į jį. Iš pradžių svarsto, ką, po galais, Prahoje veikia Čandrešo sekretorius, nes niekada nematė jo niekur, išskyrus Londoną. Paskui susimąsto, iš kur jis gavo tokį skėtį.

Ji suglumusi stebeilija į Marką, ir dėlionės kibukai pamažu susidėsto į vientisą vaizdą. Selija prisimena visus susitikimus su vaikinui, stovinčiu priešais lietuje, susikrimitimą per atranką, daug mestų žvilgsnių ir pastabų, kuriuos laikė droviu merginimu.

Ir nuolatinį įspūdį, kad jo šalia nėra, nes jis tobulai apsimesdavo nepastebimas, kartais ji net pamiršdavo, jog jis kambaryje.

Anksčiau jai atrodė, kad tai puikaus sekretoriaus požymis, nė karto netoptelėjo, kokia apgaulinga tokia išorė.

Staiga Selija pasijunta paskutine kvaile, kad niekada nemanė, jog jos priešininkas gali būti jis.

Ir ji prapliumpa juoku, žvalus kikenimas dera prie lietaus užesio. Mirksėdamas, kad į akis nepatektų vanduo, Markas žiūri į ją, ir jo šypsena blėsta.

Susitvardžiusi Selija žemai, žavingai tūpteli. Atiduoda jam skėtį ir aikteli, nes lietus ją permerkia iškart, kai tik paleidžia rankeną iš rankų. Jis grąžina jai iš pažiūros tokį pat skėtį.

– Labai atsiprašau, – sako ji vis dar linksmai žibančiomis akimis.

– Labai norėčiau su jumis pasikalbėti, gal teiktumėtės drauge išgerti, – pakviečia Markas. Jo katiliukas jau sausas, ir jis nesėkmingai bando pridengti išskleistu skėčiu juos abu. Vėjas čaižo Selijai per veidą tamsiomis garbanomis it virvėmis, o ji atidžiai apžiūrinėja Marką, jo akis ir blakstienas, iš kurių jau išgaravo lietaus lašai.

Ji tiek metų spėliojo, bet susidūrimas su priešininku ne toks, kokio tikėjosi.

Tikėjosi, kad jis pažįstamas. Veikiau iš cirko artistų negu su cirku susijęs prašalaitis.

Ji trokšta daug ko paklausti, daug ką aptarti, nors tėvas be paliovos prikiša domėjimąsi priešininku. Ir sykiu staiga pasijunta demaskuota, supratusi, kad jis visada žinojo, kas juodu sieja. Žinojo kaskart, atida-

rydamas jai duris ar užsirašinėdamas Čandrešo nurodymus. Kaskart, spoksodamas į ją kaip dabar trikdančiomis vaiskiai žaliomis akimis.

Ir vis dėlto kvietimas vilioja.

Ko gero, ji sutiktų, jei nebūtų šlapia, nors grėžk.

– Be abejo, norėtum, – atsiliepia Selija ir savo ruožtu plačiai nusišypso Markui. – Gal kitą kartą.

Ji sunkiai išskleidžia skėtį, švysteli juodo šilko baldakimą virš galvos ir dingsta, tik ant tuščio šaligatvio kapsi vandens lašai.

Likęs vienas Lietuje, Markas valandėlę žiūri ten, kur ką tik stovėjo Selija, paskui nužingsniuoja į naktį.